

Stand. Vil man nu spørge Ministeriet om, hvorledes dette skal forstaaes, antager jeg, at Svaret vil blive, at der tages ikke Hensyn til, hvad der bestemmes paa et saadant Møde af Fiskere, men der tages Hensyn til, hvad Udvalget har bestemt. Men dette finder jeg særlig uheldigt, idet derved det, som Fiskerbefolkningen paa den vedkommende Egn ønsker, ikke kommer til Udtryk; og det er dog aabenbart Meningen med denne Lov — saaledes forstaar i alt Fald andre almindelige Mennesker den — at det skulde være saaledes, at en Vedtægt ikke skulde kunne komme til Veje, naar et Flerstal af de omboende Fiskere ikke ønskede det. Men i et enkelt Tilfælde ved jeg, da det skriver sig fra min Valgkreds, hvad der vistnok ogsaa er den højtærede Indenrigsminister bekendt, er en Vedtægt kommen i Stand, uagtet Fiskernes Flerstal ikke ønskede det. Hvis da i det hele taget Bestemmelsen om Oprettelse af Vedtægt skal bibeholdes i den Lov, som vel nu kommer, kunde det da være meget ønskeligt, om det maatte blive tilstrækkelig pointeret, at det skal være saaledes, som Fler-tallet af Fiskerne ønsker det. Det er ogsaa meget vanskeligt for Fiskerne atter at faa en saadan Vedtægt forandret; der er saa grumme mange Omstændigheder derved. Det vilde vist derfor ogsaa være særdeles heldigt, om det blev indrettet saaledes, at man ikke behøvede at have saa mange Omstændigheder for den Sags Skyld, men det kunde bestemmes saaledes i Loven, at naar Fler-tallet af Fiskerbefolkningen fra vedkommende Egn ønskede det, kunde Vedtægten enten forandres eller ophæves. Selvfølgelig maatte Sagen gaa til Indenrigsministeriet og blive approberet der. Naar det blev ordnet paa den Maade, at Fiskerne fik saa stor Indflydelse paa Sagen, som jeg mener, der kunde tilkomme dem, vilde en saadan Ordning ikke forvolde nær saa mange Vanskeligheder og denne Vedtægtsbestemmelse ikke være nær saa afstrækkende for mangfoldige Fiskere som nu. Men en meget stor Del — jeg antager Fler-tallet — af Fiskerbefolkningen ønsker ganske sikkert, at hele dette Kapitel kunde faa Lov til at gaa ud af Loven, idet de mene, at en god Kontrol fra Fiskerikontroløren, Fiskeriinspektøren, Fiskeriasistenten, Fiskerifogder o. s. v. kunde være tilstrækkelig, naar der saa fra Indenrigsministeriet paa et eller andet særligt Omraade, blev fastsat enkelte nærmere Begrænsninger, som mulig kunde være nødvendige. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg tilføjer, at jeg er enig med det ærede Medlem, som først talte om denne Sag, det ærede Medlem fra Tisted, i Nødvendigheden

af en Revision og derhos en grundig Revision af Fiskeriloven.

Bønløfte: Jeg skal ikke som det sidste ærede Medlem komme tilbage til de gamle Forsøg paa Lovbestemmelser paa dette Omraade, men der er dog en lille, gammel Udtalelse, jeg maa minde om. Den faldt, da vi i Halvsjærdjerne, saa vidt jeg mindes, fik forelagt et Fiskerilovforslag. Da kom jeg med en Udtalelse, som jeg dog vil gentage her, nemlig, at vi først og fremmest skulle sørge for, at Fiskerne og Fiskerne komme sammen. Det er nemlig mig bekendt, at vi have adskillige Steder her i Landet, hvor Fiskerbefolkningen vel bor temmelig tæt ved Havet, men har en grumme lang Vej dertil. Fiskerne skulle nemlig langt uden om Herregaardsmarkerne, for der er egentlig ingen Vej til Havet, saa disse Smaafiskere kunne have over en halv Mil eller mere dertil. Nu ser jeg nok, at Lovforslagets § 8 bestemmer, at, for saa vidt Kommunalbestyrelsen finder, at Almenvellet kræver det, kan der blive anlagt Gangstier og slikt, men mine Herre! Kommunalbestyrelserne ere ikke saa villige til at anlægge Gangstier eller Veje, medmindre det bliver en Ret for et vist Antal Fiskere at fordr det. Det er jo nemlig Kommunen, der skal betale det, de enkelte Fiskere kunne ikke. Jeg vil kun henstille, om der ikke kunde gives Sættelser for saadanne enkelte Tilfælde — jeg tror ikke, der vil blive Tale om mange Steder her i Landet, men et saadant Forhold findes dog paa enkelte Steder, som jeg kender. — Saa er der Bestemmelserne om Aalegaard eller rettere om Retten til at have faste Aalegaard ud for sin Grund. Denne Bestemmelse finder jeg er altfor streng. Den udelukker altfor mange andre Mennesker fra at drive Fiskeri ved Aalegaard. Jeg kender Tilfælde, hvor der kan være 2—3—4 Godsejere, som have hele Kyststrækningen en 3—4—5 Mil langs Havet, og paa denne lange Strækning kan herefter ikke en eneste Fisker eller anden Mand sætte en fast Aalegaard ud. Der kunde her gerne tages et billigt Hensyn til dem, saaledes at de, naar de begave sig dertil ad Strandkanten, og naar, vel at mærke, vedkommende ikke selv har en Aalegaard der — har han selv det, er det en anden Sag, men det gøre de jo næsten i intet Tilfælde — kunde faa Ret til at bruge en saadan Aalegaard ogsaa ud for en anden Mand's Strand. Saa kommer der ogsaa ved disse Aalegaard det til, der allerede er omtalt af en æret Taler, nemlig at det er for vage og for ubestemte Bestemmelser, der findes om, hvor langt Fiskerne